

Ne için karalanıyorsun? İşler nasıl diyorum ve *ne* diyorsun? Doğru mu duydum? Kelimeler nasıl diyor ve *ne* diyorsun? Bakışlarının akışıyla bana haber vermeye çalışıyorsun ama nakışın ve anlayışın elinde olmadığını bilmiyorsun.

Yakazadan yakazaya hakikati yakalamak, rüyadan rüyaya uçmak ve geri kalan zamanda her insan kadar insan olmak, her insan kadar acıkmak ve sıkılmak. İşte bunun için kelimelerimiz yetmiyor bize.

Kısa cümlelerle yazmalıyım. Ufaladıkları tavuklara sunmadan önce kümesin sahibiyle konuşmalıyım. Gıdıklamadan önce sormalısın. Ne dediğimden habersiz olmalısın. Hayatı kümesin ve yemliklerin anlayışlarından başka bir yere koymalısın.

Hayal bile etmiyorum artık: Normal bir geleceğin benim için geçersiz olduğunu, kadük kaldığını farkediyorum. İnsanlarla aynı dünyada yaşıyor olabiliriz ama aynı *Umwelt* değil burası, benimki daha başka bir yer ve onların bahsettikleri *hayaller* benim için anlamını kaybetmiş.

Ruhun kaprislerinden habersiz insanlar türemiş. Kendimizi unuttuğumuz ve diğer canlılara göre aklımızın iki karış havada olduğu insan karışımlar. Bayağı karışımlar. Sarsak karışımlar.